

XARIBÜLBÜL İLƏ HƏSBHALIM...

(Əvvəli 5-ci səhifədə)

...Vaqifin məqbərəsi.

“ Vaqif, ey sərvərim. Ey tacidarım...” Cıdır düzünə mənə qatan minlərlə səbəbimizdən biridir bu məqbərə...Vaqifin itmiş məzarının, əbədiyaşar ruhunun keşikçisidir bu ziyarətqah...Yol boyu aşağı enirik.Qanlı əlbəyaxa döyüşün getdiyi, çox şəhidin elə oradaca dəfn olunduğu o yer-lövhədə yazılanlardan öyrənirik bu məlumatı. Sadəcə uzaqdan baxa bilərik. Ayağımın altına diqqətlə baxıram. Əzilən otlardan, yabanı güllərdən üzr istəmək keçir könlümdən... “fələklər yandı ahımdan”ın mənasını indi dərk edirəm deyəsən...

O çəkilən ahdan fələk yandı mı?

Yoxsa etdiyini o da dandı mı?

Görəsən, bu güldür , yoxsa candır mı?

Yolboyu tökülüşmüşük, ayaq saxlayırıq, toxunuruq, baxırıq, müzakirə edirik, bəzən də sadəcə ah çəkməklə kifayətlənirik; hər kəs vətəndə vətənlə vüsəlını bir cür yaşayır.Dəyişməyən, hamı üçün eyni olan bir şey var: lövhələr. Üzərində “ minalanmış sahə, keçmək qadağandır” yazılmış lövhələr...

Meydanın ortasında bizi xan qızı Natavan, Üzeyir bəy, Bülbül qarşılayır. Heykəl gülümsəyərmi ? Gülümsəyirdilər...Həm də güllə yarası aldıkları halda...Elə cavan , şəhid əsgərimin özü kimi...

Bir qədər aralıda Realnı gimnaziya. Arxamız-

da isə xan qızının imarəti var idi. İkisi də dağıdılmış, viran qalmışdı... .Mədəniyyətmizə atılan güllə yerləri heykəllərin üstündə, , tariximizdən qoparılan kərpiclər xarabalıqların arasında , Yerə düşmüş şüşə kimi çiliklənmiş arzular da torpağın altında qalmışdı...

Ah Şuşa , nələrə şahidlik etmişən...

Axşamüstü Bakıya tərəf yol aldım.Gözümdə Şuşa, könlümdə xaribülbüllə vidalaşdım. ...

...Şuşanın əhdinə vəfalı qızı

əzildi, qırıldı..

ölmədi, yox, yox...

dözdü saxtaya da, dözdü qara da,

əli qanlı düşmən vursa yara da...

Ömrün baharında durdu, dayandı.

Nə payız xəzanı soldurdu onu,

nə qanın dondurdu qışın çovğunu..

Qəlbədxan Xan əminin həlim səsiylə ,

ağladı yanıqlı zəngülesiylə,

titrədi ləçəyi,

soldu növrağı

üşüdü duyanda yad kəlmələri,

necə qəbul etsin o gəlmələri...?!

Pozmadı halını nə yad kəlməsi,

Nə ikrah gülüşü,

Nə çəkmə tozu,

Nə də ki unuttu ona zillənən mənasız baxışlı o donuq gözü...

Ölmədi, yaşadı o dan ulduzu,

Şuşanın həm zərif, həm məğrur qızı!

Onsuz qarşılıdaq gör neçə yazı....

...Yenə yaz gəldi ömrümüzə , bu dəfə bütün dünya çiçəkləndi. Göy üzü yenə mavi geyindi, saçlarına rəngbərəng göyqurşağını taxdı, qəlbimiz yaraları sızlasa da, bu baharın mehi sərnlük gətirdi ürəyimizə. Ətirli havanı sevinclə ciyərlərimizə çəkərək yola davam edirik. Nə gözəl hissidir istədiyən vaxt Şuşaya gedə biləcəyini anlamaq, onu sürətlə davam etdirilən tikinti işləri ilə baş-başa qoyub çıxmaq, nə gözəl hissidir növbəti dəfə gələndə görəcəyən gözəllikləri təsəvvür etmək, Şuşadan bunu müzakirə edərək ayrılmaq . Nə gözəldir Şuşalı Vətən, nə gözəldir Vətəndə Şuşa...

.... Nə gözəldir heç yerindən qalxmadan qələmin ucundan vərəqəcən yol almaq. Bir nöqtədən hərəkət edib bir dünya sevinci bölüşmək. Nə gözəldir hiss və duyğularını olduğu kimi ifadə edə bilmək. Sözlər səni boğarkən onları yaxalayıb mürəkkəbə batırmaq və sözə çevirib havaya uçurmaq. Ürəyini boşaltmaq. Frans Kafkanın da dediyi kimi : “ Dünyadakı ən gözəl şey hiss və duyğularını ifadə edə bilməkdir, əks halda boğularsınız.”

Mahrux DÖVLƏTZADƏ,

ADPU-nun müəllimi,

f.ü.f.dok.